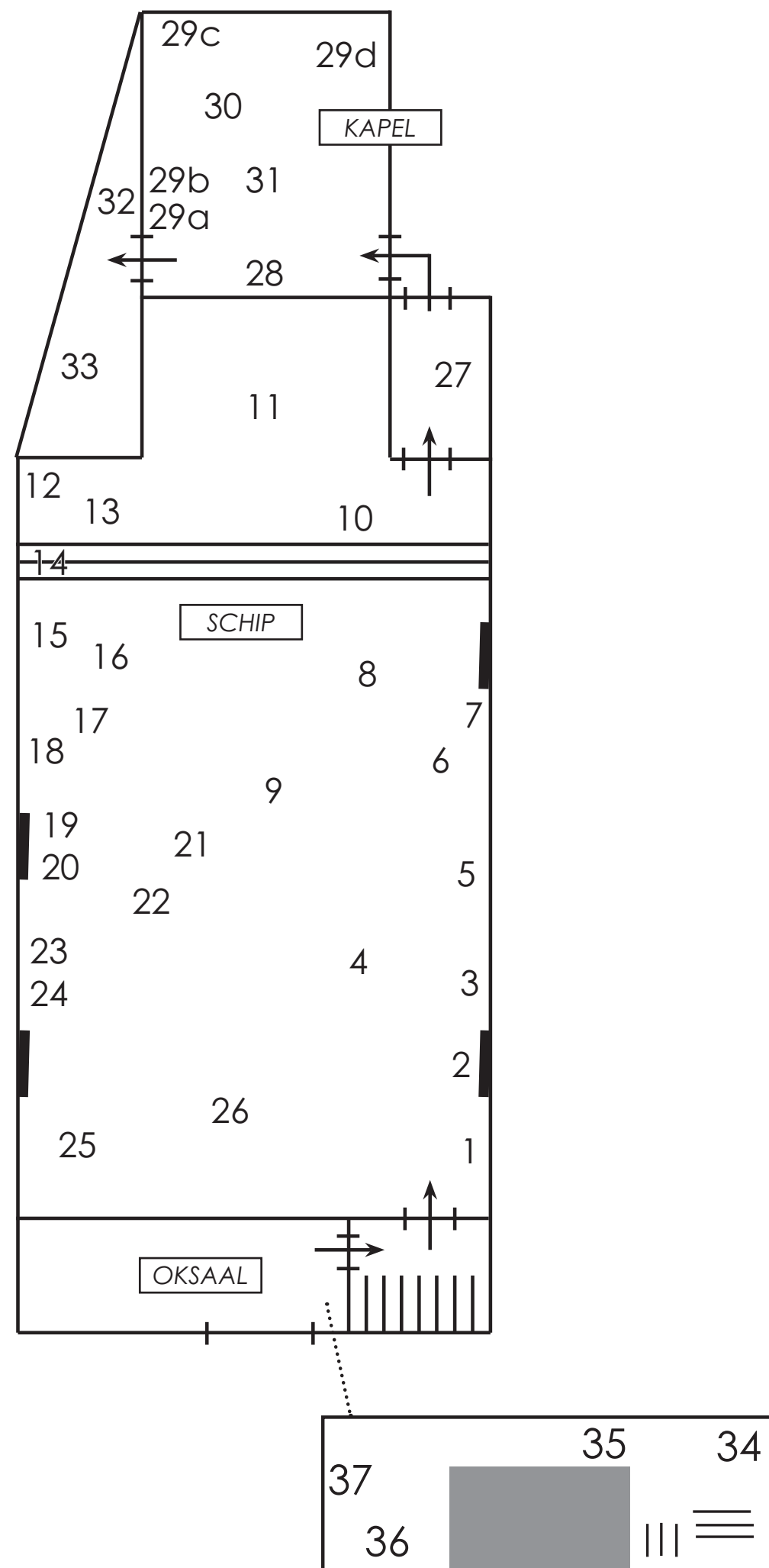

TENTOONSTELLING
16.4 — 30.5.2021

SINT-FRANCISCUS-KERK MENEN

Alexi Williams
Chantal Pollier
Chantal Van Rijt
Cindy Wright
Colin H. Van Eeckhout
& Aline Gersen
Danielle Van Zadelhoff
Giovanni Battista Piranesi
Giuseppe Licari

Ilse Roman
Karen Vermeren
Katleen Vinck
Meyke De Leeuw
Nathalie Odette
Paulina Surys
Stefaan Temmerman
Valentina Lari

Info en reservatie (verplicht):
ccdesteiger.be

Gratis WO / ZA / ZO 14—18u
en op afspraak

cc de pieter
stad menen

HISTORIEK SINT-FRANCISCUSKERK

De Sint-Franciscuskerk is de voormalige kloosterkerk van de Kapucijnen, die zich in 1603 in Menen vestigden. Het klooster en de kerk werden ingewijd in 1608, maar die bleken al snel te klein. In 1639-1641 werd een nieuwe kerk gebouwd. Toen de kerk in 1673 opnieuw werd uitgebreid, werd een nieuwe voorgevel gebouwd.

Tijdens het beleg van Menen in 1706 werden zowel kerk als klooster vernield. De herstellingswerken werden voltooid in 1713, zoals op de voorgevel van de kerk is aangegeven. In 1744 werd Menen opnieuw gebombardeerd, met beperkte schade tot gevolg. In 1745 werd begonnen met de herstellingen, wat blijkt uit de andere datumsteen in de voorgevel.

Na de Franse revolutie werd het Kapucijnenklooster eind 1796 opgeheven en werd hun patrimonium aangeslagen als nationaal goed. De voormalige kloosterkerk werd vanaf 1807 in gebruik genomen als parochiekerk. Daarna werden de kloostergebouwen voor heel wat verschillende doeleinden gebruikt: als magazijn, militair hospitaal, arsenaal, stadsmagazijn, concertzaal, protestantse kerk, lagere school, verpleegtehuis voor choleraslachtoffers, circus, vergaderzaal en ook vredegerecht.

Door de groei van de stad werd in 1873 de Sint-Franciscusparochie opgericht met als parochiekerk de vroegere kloosterkapel van het Kapucijnenklooster, die in 1861-1862 volledig hersteld werd.

Een deel van de kloostergebouwen die zich ten zuiden van de kerk bevonden, werden in 1936 gesloopt voor de aanleg van een eenrichtingsstraat rond de kerk. In 1969 viel de rest van de kloostergebouwen onder de sloophamer om plaats te maken voor een parkeerterrein.

In 1973 werd de kerk heringericht: het koor werd ter hoogte van de triomfboog afgesloten en het westelijk deel werd ingericht als weekkapel. Bovendien werden de twee zijaltaren verwijderd en werd de hardstenen vloer vervangen door een imitatietraverstijnvloer.

Bij de werken werd de grafcrypte van het klooster (afgesloten in 1861) herontdekt.

De kerk werd beschermd als monument op 12 januari 1987. Een grondige restauratie van het exterieur werd in 1994-96 uitgevoerd. Na de restauratie werd het grote barokaltaar (uit 1733) afkomstig uit de kapel van het Sint-Jorisklooster (in 1977 gesloopt) opgesteld in de Sint-Franciscuskerk.

In 2019 werd de kerk aan de eredienst onttrokken en kwam ze in beheer van de Stad Menen en Cultuurcentrum De Steiger, die er tal van culturele activiteiten organiseerde en ze te huur aanbod.

Vanaf najaar 2021 krijgt het interieur een nieuwe socio-culturele herbestemming waarbij de kerk verbouwd wordt tot een theaterzaal met respect voor haar gelaagde verleden.

Foto van het reliëfplan uit 1702 met centraal de kerk en het omliggende klooster

Huidige toestand van de crypte.

COLOFON

Kunstenaars:

Alexi Williams, Chantal Pollier, Chantal Van Rijt, Cindy Wright, Colin H. Van Eeckhout & Aline Gersen, Danielle Van Zadelhoff, Giovanni Battista Piranesi, Giuseppe Licari, Ilse Roman, Karen Vermeren, Katleen Vinck, Meyke De Leeuw, Nathalie Odette, Paulina Surys, Stefaan Temmerman en Valentina Lari.

Curator:

Chantal Pollier

Technisch team CC De Steiger:

Sam Mlibwa, Bram Swyngedauw, Jeroen Verzele, Philippe Verzele, Christian Bonte, Franco Vandaele, Jan Dewyn

Administratie en suppoosten:

Ria Vandamme, Carine Knops, Gratienné Seynhaeve, Marleen Vansteenkiste, Nancy Deconinck, Nicolas Keygnaert

Vrijwillige suppoosten:

Eveline, Ann, Charis, Margarita, Kevin

Licht:

Chris Pype

Bruikleengevers:

Anne Vanhaesendonck, GUM, Annie Vermassen, Art Collection Bart Segers, Dr. J.J. Grote

Lay-out:

Philippe Seys

Algemene coördinatie:

Chiel Vandenberghe

Met de steun van de Stad Menen

De tentoonstelling 'Resten' omvat kunstwerken die omgaan met het verstrijken van de tijd. Ze behandelt thema's als verval, bewaren en herinneren. De impact van de tijd op het lichaam, architectuur en onze herinnering vormen een artistieke rode draad.

Het werk van 16 kunstenaars wordt gepresenteerd in het indrukwekkend kader van de ontwijde Sint-Franciscuskerk in Menen. Je kan er onder meer grafische prenten van de 18de Eeuwse architect en graficus Giovanni Battista Piranesi ontdekken. Verder is er enkel werk van hedendaagse kunstenaars te zien.

De tentoonstelling omvat onder meer relictten, installaties, grafisch werk, fotografie, schilderijen, tekeningen en video's. De kunstwerken treden vaak in dialoog met de kerk en haar gelaagde geschiedenis.

Curator: Chantal Pollier

Met kunstwerken van:

Alexi Williams, Chantal Pollier, Chantal Van Rijt, Cindy Wright, Colin H. Van Eeckhout & Aline Gersen, Danielle Van Zadelhoff, Giovanni Battista Piranesi, Giuseppe Licari, Ilse Roman, Karen Vermeren, Katleen Vinck, Meyke De Leeuw, Nathalie Odette, Paulina Surys, Stefaan Temmerman en Valentina Lari.

Het grondplan met de kunstwerken en hun
bijhorende nummers vind je op de achterflap

SCHIP VAN DE KERK

Chantal Van Rijt
The shield of Ips II
2020

In het bos laat de Ips Typographus een spoor achter van tekens. De kever verkiest de sparrenboom als tabula rasa, in het zachte hout kerft hij zich een weg. Eieren worden gelegd in de paringskamer, van waaruit de babykevers zich meanderend een pad graven. Na weken van graven en ploeteren vliegen de jongvolwassenen op om een nieuwe naakte spar te vinden. Wat achterblijft is een raadselachtig teken, dat zowel plattegrond als symbool lijkt. In verwoede pogingen de tekens te decoderen, isoleerde van Rijt de letters en maakte kopieën en collages. Met beton kwamen de zinnen fysiek tot stand. Op een visuele en ruimtelijke wijze ontstond er een nieuw hoofdstuk binnen de tussenruimte van de vertaling.

Paulina Surys
Dreamatorium
2017-...

‘Dreamatorium’ is een project dat bestaat uit volkse foto’s uit de communistische periode in Polen, in een assemblage met producten uit commerciële Westerse supermarktcatalogi. Vlees heeft in de Poolse cultuur een zeer symbolische geschiedenis en wordt gezien als een teken van veiligheid: gerantsoeneerd voedsel betekende vleestekorten in een land geregeerd door de terreur van een communistische regering. Vlees veranderde in geld en werd gebruikt als middel bij omkoping, betaling of als geschenk.

Katleen Vinck
Component 0.1
2019
40 x 40 cm

Component 0.3
2019
30 x 30 cm

Katleen Vinck verbindt in schaalmodellen karakteristieken van sculptuur, architectuur en scenografie. Ze focust op fenomenen die zich spontaan in de natuur voordoen. Eens ze echter door de mens gerecupereerd worden, is er sprake van een ‘enscenering van het natuurlijke’, waar nieuwe betekenissen uit voortvloeien. Inhoudelijk en vormelijk onderzoekt ze archetypische structuren uit de natuur die als een echo terug te vinden zijn in de cultuur. De schaalmodellen verdichten of vergroten bepaalde eigenschappen van deze structuren. Ze laten haar toe om zowel een vorm van abstractie als een verhevigd realisme te tonen.
(Naar een tekst van Stef Van Bellingen)

OKSAAL

Chantal Van Rijt
The Shield of Ips I
2020

Zie nr. 1.

Nathalie Odette
Mini-worlds
2019

Zie nr. 13

Valentina Lari
Liminality - films
15'
France/UK
2014

Zie nr. 37.

Valentina Lari
Liminality
Zwart-wit analoge foto's, 35 mm

Valentina Lari brak met deze film en de bijhorende fotoreeks een lans voor het behoud van wetenschappelijke, anatomische collecties. De toekomst van die anatomische collecties wordt zowel door medische professionals, onderzoekers en kunstenaars bepaald. Met de komst van moderne technieken en de vooruitgang in medische beeldvorming raakten deze collecties geleidelijk in de vergetelheid. Door slechte bewaarcondities, ruimtegebrek, onvoldoende financiering of een algemene desinteresse voor de objecten in de collecties, die ooit het vlaggenschip waren van prestigieuze medische musea in vorige eeuwen, lijken vandaag tot de vergetelheid te zijn veroordeeld. Het project ‘Liminality’ van Valentina Lari heeft tot doel zowel gezondheidswerkers als het grote publiek kennis te laten maken met de onzekere toekomst van sommige van deze wetenschappelijke collecties. Het project ‘Liminality’ laat zien hoe deze collecties vandaag een belangrijke erfgoedwaarde hebben. Valentina Lari maakte ook recente, artistieke foto's van de resten die nog in de crypte van deze kerk liggen.

34.

35.

36.

37.

Katleen Vinck
Component 0.5
2019, afmetingen 30 x 25 cm

Zie nr. 3.

Katleen Vinck
Wild Protoplanet
2021

Zie nr. 3.

Giuseppe Licari
Fossil Head
2011-2015

Fragment uit de reeks 'Pasta Madre' (zie nr. 18).

Chantal Van Rijt
The Shield of Ips III
2020

Zie nr. 1.

30.

31.

32.

33.

4.

Ilse Roman
Wade
2021

Het werk 'Wade' toont een verzameling haarzeefresten van Ilse Romans gezinsleden. Niet minder dan 1000 keer hield ze wat achter bleef na de douchebeurten bij, en verwerkte die resten tot een relikwie. Het werk getuigt van een verlangen om uit dode materie – de resten en sporen van haar gezinsleden- een nieuwe vorm te scheppen. Het is een poging om het sterfelijke te bezweren maar ook een ode aan de schoonheid van kleine, alledaagse dingen.

Cindy Wright
Mickey
2008
Olieverf op doek
Courtesy: Art Collection Bart Segers

5.

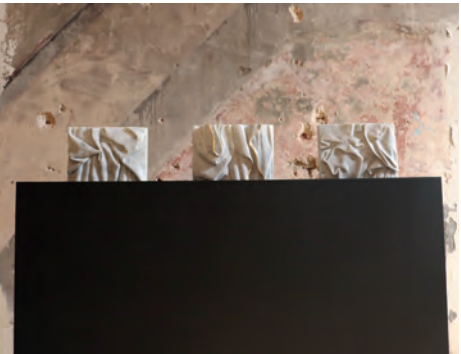

Cindy Wright liet zich voor 'Mickey' inspireren door onder meer het hangend karkas van Rembrandt, de studies van Géricault, de aandacht voor texturen bij de Vlaamse Primitieven maar ook het dierlijke en lichamelijke in de schilderkunst van Lucian Freud, Francis Bacon en Damian Hirst. In 2008 haalde ze een varkenskop, die ze in een formol oplossing als studieobject bewaard had, terug uit de kast. Ze had net een documentaire gezien over de overheersende impact van Disney op Amerikaanse televisiekanalen en nieuwsberichtgeving. Als reactie daarop schilderde ze 'Mickey'. Het werk werd datzelfde jaar nog getoond in Los Angeles, net op het moment waarop de bankencrisis losbarstte, waardoor het een brandend actueel karakter kreeg.

Chantal Pollier

In de plooiën van de tijd I (Van Eyck), II (Bosch) en III (Van Eyck)
2020-2021
Courtesy: Anne Vanhaesendonck

6.

Het werk van Chantal Pollier is steeds geworteld in de verhouding van de mens tot zijn eigen eindigheid, het vergankelijke en zijn verhouding tot de tijd. Steen, met haar schijnbaar tijdloze aanwezigheid, is hiervoor het ideale medium. Na een bezoek aan de Van Eyck tentoonstelling in het MSK in Gent raakte Chantal Pollier gefascineerd door de grisailles op de buitenpanelen van het lam Gods, waarmee hij in dialoog ging met de beeldhouwers van zijn tijd. 'In de plooiën van de tijd' werd een studie van de relatie tussen haar sculpturen en de weergave van stoffen en plooiën in schilderijen van Jan Van Eyck en Jheronimus Bosch. Het eerste werk in de reeks is een interpretatie van de plooiën in de tooi van Johannes op het buitenpaneel van het Lam Gods, het tweede een detail van de aartsengel Gabriël op het buitenpaneel van het Lam Gods en het derde dat van Christophorus in het gelijknamige schilderij van Bosch.

Chantal Pollier

Archeology of the humble mind
Foto
2021

7.

Een eenzaam verblijf op het Italiaanse eiland Comacina, met zijn oude ruïnes, rotsen en water, leidde tot het samensmelten van de natuur, de geschiedenis van het eiland en de vluchtige feiten van Chantal Pollier haar alledaagse leven en herinneringen. Ze maakte foto's en tekeningen van de rotsen en projecteerde ze 's nachts op de ruïnes in een poging alle indrukken te herschrijven tot een metaforische ruimte van beweging, kleur, leven. De vluchtigheid van haar herinneringen in relatie tot het oppervlak van de ruïnestenen. Een poging om de vluchtigheid van fotografie te verweven met de stilte en de eeuwigheid van de steen.

Chantal Pollier
Archeology of the humble mind
Artefact
2021

Zie nr. 7.

Giuseppe Licari
(kunstwerken in de hoogte)
Becoming the Landscape III
2021

Site-specifiek kunstwerk bestaand uit detailfoto's van het werk *Pasta Madre* (zie nr. 18).

Ilse Roman
Wolf/Vorst II 2005-2013
2008-2013

Zie nr. 15
Het werk 'Wolf/Vorst II' is een 'dagboek' dat bestaat uit 266 balkjes van hars waarin Ilse Roman de vinger- en teennagels van haar zoon, die ze spaarde na elke knipbeurt, heeft gegoten. Alle balkjes zijn gedateerd, sommige zijn voorzien van de letter V (wat staat voor de voeten).

Danielle Van Zadelhoff
Rebirth
2019

De foto's van Danielle Van Zadelhoff ontrafelen via een schilderachtig gebruik van clair-obscur technieken de huid en blik van haar geportretteerden. Soms eenvoudig en goudeerlijk, maar vaak ook complex, verrassend en intens, verraden de foto's Van Zadelhoffs fascinatie voor de menselijke psychologie. Verleiding, kwetsbaarheid, twijfel, geloof en verval zijn terugkerende thema's. De foto *Rebirth* uit 2019 wordt gepresenteerd op een laatgotisch altaar, tegen de achtergrond van het laat-barokke Sint-Jorisaltaar (1733) dat pas sinds 1973 in deze kerk staat. Het werk van Van Zadelhoff dialogueert op zich, maar hier dus ook van heel dichtbij, met de kunstgeschiedenis.

Chantal Van Rijt
The shield of Ips II
2020

Zie nr. 1

8.

9.

10.

11.

12.

Diverse archeologische luchtfoto's
1981-...
Courtesy: collectie GUM

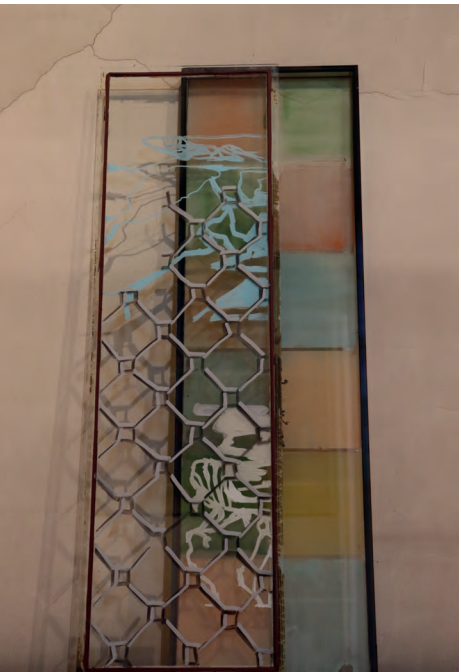

Op het eerste zicht tonen archeologische luchtfoto's niets speciaals: een bebouwde kom, een akker of landweg. En toch zijn dit soort foto's van onschatbare waarde omdat ze soms aangeven waar archeologische sites zich bevinden. Donkere stukken grond en kringen suggereren dat er vroeger bebouwing was. Zo kwamen er in Oost- en West-Vlaanderen al meer dan 1000 prehistorische cirkels aan het licht die wijzen op weg-geploegde grafheuvels. In de Midden-Bronstijd (ca. 3000 tot 300 voor Christus) moeten deze monumentale dodenmonumenten het landschap in de streek gedomineerd hebben.

WEEKKAPEL

Cindy Wright
Ecce Homo

'Ecce Homo' betekent 'aanschouw de mens', en werd in de bijbel uitgesproken door Pontius Pilatus, verwijzend naar de gegeselde Christus net voor zijn kruisiging. Cindy Wright creëert voor ons de mogelijkheid onszelf te zien als stof en as. Voyeurisme, zien zonder zelf gezien te worden, is geen optie. Het taboe doorbreken en reflecteren over ons onvermijdelijke einde helpen ons het leven ten volle te benutten. We beslissen zelf of we de dood willen verdringen in het dagelijkse leven of het leven met de dood als zingeving aanvaarden. Wright illustreert niet de aanbidding van de dood, maar een diepe liefde voor het vergankelijke en kostbare leven. Met het afbeelden van echte, menselijke schedels wil Wright het tastbare van de dood normaliseren. Het tekenen is voor haar een natuurlijke daad van liefde, zoals families in het Mexicaanse Pomuch de beenderen van hun overledenen jaarlijks met zorg reinigen. (Naar een tekst van Femke Vandenbosch)

Karen Vermeren
Transparent stones
2020-2021
Acryl op glas

Door vlakken en gelaagdheidstekeningen van stenen, rasters en hekken over elkaar te leggen, onderzoekt Vermeren hoe de perceptie van de stedelijke ruimte wordt gedwarsboomd door obstakels. Eenmaal ondoorzichtig en vervolgens transparant, speelt haar werk met de gelijktijdigheid van de blik op beide lagen. De beelden van Vermeren eisen van hun kijkers een mentale flexibiliteit. Door de intuïtieve combinatie van tekeningen van stedelijke en landelijke elementen, de gelaagdheid van het figuratieve en de spontane kantelingen tussen horizontale en verticale papieren vlakken, heeft Vermeer een nieuw vergezicht gecreëerd. Haar 'cartografische kaarten', zoals ze ze noemt, werken niet volgens perspectivische regels. Vermeren werd voor dit werk deels geïnspireerd door de vensters in de weekkapel waarin het werk gepresenteerd wordt.

27.

28.

29.

Meyke De Leeuw
De werkelijkheid I
2020

Meyke de Leeuw kreeg honderden voor haar onbekende dia's in haar bezit. Een selectie daarvan heeft ze bewerkt en tot haar beelden gemaakt. Andermans beelden worden haar wereld. Door ze te belichten ontstaat er een dubbel beeld, waarmee ze laat zien, dat iedereen een ander beeld heeft van "de werkelijkheid".

Meyke De Leeuw
De werkelijkheid II
2020

Zie nr. 23.

Alexi Williams
Beauty of the Beast
2020

Nietzsche schreef dat mensen de wreedste aller dieren zijn. Ze participeren aan tragedies, stierengevechten en kruisigingen. Het werk 'Beauty of the Beast' bestaat uit een kar met organen, zwaar beladen na een slachting. De kar neemt de vorm en schaal aan van een beest, maar zoals de titel suggereert gaat er toch een bepaalde schoonheid van uit. Evengoed gaat er een grimmige wreedheid uit van de kar en haar functie.

Alexi Williams
In my beginning is my end (triptiek)
2020

Geïnspireerd door T S Elliot's Four Quartets, is dit een werk dat reflecteert over hoe de mensheid, gedwongen om de tragedie en de absurditeit van oorlog het hoofd te bieden, de weg kwijtraakte. Aan drie orgaan-hangers, die ooit in een slachthuis werden gebruikt, hangen verschillende afgietsels van de vitale organen van dieren. Het werk is een drieluik van geboorte, leven en dood, die de kwetsbare en voorbijgaande aard van het leven behandelt.

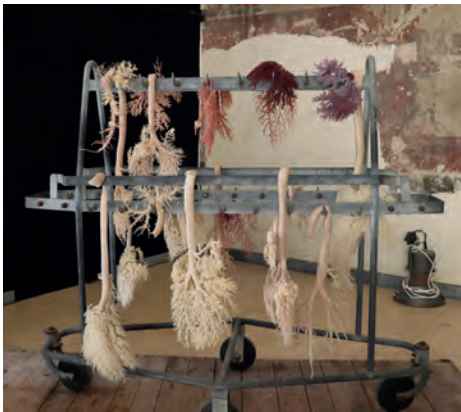
23.

24.

25.

26.

13.

Nathalie Odette
Branches (2018-2021) / *Rosettes* (2019-2020)

Nathalie Odette is botanisch preparateur en concentreert zich sinds enige jaren op het eeuwenoude procedé van het conserveren in vloeistof. Hoewel de mens zichzelf centraal stelt in de wereld worden we allen omringd door levensvormen die een onvermoede kracht bezitten. Verval doet leven in de natuur. De preparaten van Nathalie Odette kunnen dan ook beschouwd worden als een ode aan de inherente schoonheid hiervan.

14.

Cindy Wright
Black Sea
2019
Olieverf op doek

De oester vult bijna de volledige oppervlakte van het schilderij. De harde, scherpe rand van de grillig gevormde schelp tekent haarfijn af tegen zijn witte, parelmoerglanzende binnenkant en de blinkend zwarte achtergrond van het doek. Het sublieme lichtspel doet denken aan oude meesters en creëert een verheven sfeer. Het weekdier is tot in de kleinste beige en grijze details weergegeven.

15.

Ilse Roman
Wolf/Vorst
2008
Courtesy: Annie Vermassen

Na de bevalling van haar zoon Wolf begon Ilse Roman de steriele gaasjes te verzamelen die ze gebruikte bij de verzorging van het kind. De gaasjes bevlekt met onder meer bloed, etter, braaksel, stoelgang ... naaide ze met haar eigen haren aan elkaar tot een slaapzakje. Midden op het slaapzakje naaide ze een stukje van Wolfs navelstreng in, en onderaan 'bevroren' in plastic, bevinden zich Wolfs geknipte babynageltjes. In het werk 'Wolf/Vorst II 2005-2013' (zie nr. 10) dat met Wolf één geheel vormt zijn de nagels van de latere knipbeurten in hars gegoten, een andere manier om datgene wat niet vast te houden is te 'bevriezen'.

16.

Ilse Roman
Sprei
2021

'Sprei' is een verzameling met honderden pluisresten die Ilse Roman uit haar droogtrommel haalde na elk gebruik. De kledingstofjes werden opnieuw tot een omhullend textiel gevormd. De spreij verwijst naar de traditie van handwerk, zoals haak- en breiwerk. Het getuigt van een verlangen om het alledaagse op te heffen en bevat een knipoog naar het vrouwelijk kruis dat leven schept.

Giuseppe Licari
Pasta Madre project (2011-...)
Joseph I (installatie) - Courtesy: Dr. J.J. Grote
Becoming the landscape II (foto)

Het project 'Pasta Madre' is geïnspireerd door de christelijke viering van Sint-Jozef op Sicilië, in het verleden een heidense viering van de lente. Verschillende vrouwen uit verschillende dorpen komen samen in een huis en creëren duizenden kleine broodsculpturen, om het altaar van Sint-Jozef te versieren. Na de viering worden de broden aan het publiek gegeven als symbool van fortuin en welvaart in het nieuwe zonnejahr.

'Pasta Madre' bestaat uit een reeks sculpturen en foto's van het hoofd van de kunstenaar in brood dat op verschillende manieren is gaan afbrokkelen.

De ontledingsresultaten van het hoofd worden geregistreerd en bewaard met verschillende materialen en technieken die het biologische afbraakproces omzetten in een artistiek proces. Het hoofd en zijn relatie met de tijd, de metamorfose van het materiaal, de vorm en het beeld scheppen samen een fossiel. Het object gehoorzaamt aan de wet van de kunstenaar die er een kristallisatieproces van maakt dat halfweg tussen improvisatie en wetenschappelijke methode ligt.

Giuseppe Licari
Becoming the landscape II

Zie nr. 17.

Colin H. van Eeckhout & Aline Gorsen
Reliquiae
2016

Relikwieën hebben Colin H. van Eeckhout altijd al gefascineerd. Een stuk van een mens, al dan niet heilig, of zelfs een banaal voorwerp wordt bijgehouden, geadoreerd en verheven tot iets sacraals. Van Eeckhout koos ervoor om zijn tepels, symbool voor het 'zogen', 'voeden' of het 'zorgen voor', chirurgisch te laten wegnemen om ze te schenken aan zijn twee zonen. Hij wil z'n kinderen zo naast z'n liefde ooit ook een stuk van zichzelf geven. In samenwerking met kunstenares Aline Gorsen maakte hij zo een hedendaagse relikwie van een nog levende mens.

Stefaan Temmerman
CHVE – Colin H Van Eeckhout
2015

17.

18.

19.

20.

21.

Giovanni Battista Piranesi
Carcere II, III
1761
Courtesy: Universiteitsbibliotheek UGent

Giovanni Battista Piranesi (1720-1778) was een Italiaans architect, ontwerper, auteur en grafisch kunstenaar die vooral bekend werd door zijn vele gesublimeerde stadsgezichten van het oude Rome en haar klassieke architectuur. Eén van Piranezi's vroegste en tijdens zijn leven steeds weer bewerkte serie prenten is die van de 'Carceri d'Invenzioni' of imaginaire kerkers (1745 tot 1761).

Piranezi laat schaduwwerelden zien die eindeloos lijken door te gaan, met trappen, bruggen, loopplanken en hoge ruimtes. Hij scheidt een nieuwe wereld met kleine figuren die benadrukken hoe nietig de mens is. Zijn etsstechniek is meesterlijk. Tijdens zijn leven bleef hij nieuwe lijnen in de etsplaten krassen.

Giovanni Battista Piranesi
Carcere IV, VII en IX
1761
Courtesy: Universiteitsbibliotheek UGent

Zie nr. 21.

22.

